

1) Ὁ λεπτῶς καὶ ἐπιμελῶς ἐξεργασμένος, ὁ λεπτοφυής, ἰδίως ἐπὶ ὑφασμάτων Σάμ. 2) Ἀπαλός, μαλακός, εὐθρυπτός, ἐπὶ χώματος καὶ καλλιεργησίμου γῆς Σκυρ. : Ἀχνόλαστα χούματα.

ἀχνολειρισμένος ἐπίθ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀχνολειρίζω.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὸ κάλλαιον ἔγινε ὠχρόν, ἐπὶ ὀρνίθων καὶ κατ' ἐπέκτασιν ὁ ὠχρὸς τὴν ὄψιν, καταβεβλημένος. Συνών. ἀχνοπαννισμένος (ἰδ. ἀχνοπαννιάζω).

ἀχνόλευκος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀχνός καὶ λευκός.

Ὡχρόλευκος : Ποίημ.

Καὶ ξάφνου ἀχνόλευκο παννὶ ἔς τοὺς οὐρανούς ἐφάνη ΓΣτρατήγ. Τραγούδ. νησ. 139.

ἀχνολογῶ ἀμάρι. ἀχνολογάω Κέρκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀχνολόγος ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχνός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λογῶ.

Ἀναδίδω ἀτμόν ἐπὶ μακρόν.

ἀχνόξανθος, ἰδ. ἀχνο- 2.

ἀχνοπαννιάζω Ζάκ. Κεφαλλ.—ΙΠολυλ. Διηγ. 71.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχνός καὶ τοῦ οὐσ. παννί.

Γίνομαι ὠχρὸς καὶ χάνω τὴν λάμψιν μου, γίνομαι σὰν παννί, ἐπὶ ἀνθρώπου ἔνθ' ἄν. : Ἡ δύστυχη κόρη ἀχνοπαννίσσασε ΙΠολυλ. ἔνθ' ἄν. Μετοχ. ἀχνοπαννισμένος=ὠχρὸς καὶ καταβεβλημένος Ζάκ. Κεφαλλ. Τῆς μετοχ. συνών. ἀχνολειρισμένος.

ἀχνόπετσα ἢ, Ἡπ.—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχνός καὶ τοῦ οὐσ. πέτσα.

Ἡ ὠχρὰ ἐπιδερμὶς καὶ μετῶν. ὁ καχεκτικός ἀνθρώπος.

ἀχνόπεττος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχνός καὶ τοῦ οὐσ. πετσί.

Ὁ ἔχων ὠχρὰν ἐπιδερμίδα.

ἀχνόποδας ὁ, ἀμάρι. ἀχνάποδας Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἔχνος καὶ τοῦ οὐσ. πόδι.

Τὸ πέλμα τοῦ ποδὸς ὡς μέτρον μήκους : Εἶναι ἕνας ἀχνάποδας καὶ τρία δάχτυλα.

ἀχνοποδῶ ἢ, ἀμάρι. ἀχναποδῶ Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχνόποδας καὶ τῆς καταλ. -ῶ.

Ἀχνόποδας, ὁ ἰδ.

ἀχνόποδο τό, Μύκ. ἔχνοποδο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἔχνος καὶ πόδι.

1) Ἡ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀποτύπωσις τοῦ πέλματος τοῦ ποδός, ἔχνος Μύκ. Συνών. ἀχνάρι 1. 2) Αἱ φυσικαὶ ἰδιότητες, αἱ συνήθειαι, ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀτόμου Νάξ. (Ἀπύρανθ.) : Κακὸς εἶναι ἔς τὸν ξένον κόσμον, μὰ ὡς ἤπηρα τὰ ἔχνοπόδα δού καὶ δὲ μαλῶνομε δοιές. Ἡσώσε γ' ἡμαθα τὰ ἔχνοπόδα δού κ' εἶν' ἔναν ἀρνὶ ἔς τὰ χέρια μου τὸ μυνάρι.

ἀχνοπρόσωπος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχνός καὶ τοῦ οὐσ. πρόσωπο.

Ὁ ἔχων ἀχρόν, ἦτοι ὠχρόν πρόσωπον.

ἀχνός ὁ, (Ι) Ζάκ. Κύθηρ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Ὀλυμπ.) —ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,17 ἔχνος Ἡπ. (Τζουμέρκ.) ὁ-χνός Ρόδ. ἄχνος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄχνη κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀχνός=ἀτμός.

1) Τὸ λεπτότατον ἄλευρον Ζάκ. Κύθηρ. Κύπρ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Ὀλυμπ.) 2) Τὸ λεπτότατον λίνον ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ λινόξυλα Ἡπ. (Τζουμέρκ.) : Ὁ ἔχνος τοῦ

λίναρι. 3) Μεταφ. διαλελυμένον ὑφασμα, ξέφτυσμα Ρόδ. : Τὸ ροῦχο ἔγινε ὀχρός. 3) Ἡ γῆρας τῶν ἀνθέων ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν. :

Πυκνὸ πυκνὸ καὶ δλόμαυρο μελισσολόι πετειέται

μέσ' ἀπὸ βράχους καὶ κρινιά, μέσ' ἀπὸ ἐρμῆς καὶ κήπους καὶ τ' ἀνθη τῆς βοσκολογῆ καὶ παίρνει τὸν ἀχνό τους.

ἀχνός ὁ, (ΙΙ) ἀχμός Ἡπ. Μακεδ. (Καστορ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.) ἄφνος Θράκ. (Ἡράκλ. Σαρκεκκλ. Σκοπ.) Πόντ. (Οἶν.) ἀθνός Θράκ. (Αἰν.) ἀθινός Θράκ. ἀχνός κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἄχνους Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σουφλ.) ἄχνε Τσακων. ἔχνος τό, Κάρπ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀτμός διὰ τῶν τύπων ἀφνός-ἀθνός. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 3 κέξ. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ μ εἰς ν πβ. ἀριθμός-ἀριφνός κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,291. Ὅτι καὶ τὸ ἀθνός παλαιὸν μαρτυρεῖ τὸ μεσν. ὑπεραθνίζον παρὰ Προδρόμ. 3,176 (ἔκδ. Hesselting-Pernot).

1) Ἀτμός ἀναδιδόμενος ἐκ θερμοῦ ὑγροῦ κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) Τσακων. : Ὁ καφές-τὸ νερό-ἢ σούππα-τὸ φαεὶ βγάζει ἀχνό κοιν. Συνών. ἀμπουρος, ἀχνούρα.

2) Τὸ ὀλίγον Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.) : Ἀς τρώγουμ' ἔν' ἀχμόν Κερασ. Ἀς τσαμώνω ἔν' ἀχμόν (ἄς κοιμηθῶ ὀλίγον).

3) Ἡ ἐπιφάνεια, τὸ πρόσωπον τῆς γῆς Κάρπ. Κρήτ. : Τὸ παιδί ὥστο νὰ πέση ἔς τὸ ἔχνο τοῦ γῆς βγάνει τοοὶ φωνές (τὸ παιδί μόλις γεννηθῇ κτλ.) Κρήτ. || Τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὸν ἀχνό τοῦ γῆς (τὸν ἐξηφάνισε) Κρήτ || Ἄσμ.

Νὰ σβήσουν ἀπὸ τὸ ἔχνος τ' ὄνομα τοῦ γενεᾶς τῶν αὐτόθ.

Κι ὅπ' ἔχει ἔχνος ἢ γῆς πατῶ καὶ ὅπου θωρεῖ τὸ φῶς μου

Κάρπ. 4) Ὁ κατὰ τὴν ἀναπνοὴν ἐκπνεόμενος ἀήρ κοιν. : Ὅταν εἶναι κρύο φαίνεται ὁ ἀχνός μας. Μὲ τὸν ἀχνό θυμπῶναι τὸ γυαλί-τὸ τζάμι κοιν. || Ἄσμ.

Ἀναστενάξω, βγαίν' ἀχνός, μέσα γαῖρ' ὁ πόνος

καὶ ὅπου μᾶς ἐξεχώρισε νὰ μὴ δὸν εὖρ' ὁ χρόνος

Κρήτ. Συνών. ἀμπουρος. 5) Ὁμίχλη Κύπρ. : Τὸ βουνὸν ἔβκαλεν ἀχρόν. Συνών. ἀχνα 1 γ, ἀχνάδα (Ι) 1 γ.

6) Ἀναθυμιάσις, ἀπόπνοια Κῶς—Λεξ. Πόππλετ.

ἀχνός ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Καπ. (Σινασσ.) ἔχνος Κάρπ. οὐχνός Ἡπ. (Ἰωάνν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄχνα κατὰ τὸ ἀράχνη-ἀραχνός, λιβάνι-λιβανός, μέλισσα-μελισσός κττ. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν τοιούτων ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,148.

1) Ὡχρός, χλομός σύνηθ. καὶ Καπ. (Σινασσ.) : Ἀχνό πρόσωπο. Ἀχνό χεῖλη. Κωπέλλα ἀχνή σὰν κερί. Ἐγινε ἀχνός ἀπὸ τὸ θυμό του-ἀπὸ τὸ φόβο του κττ. σύνηθ. Τὸ φεγγάρι ἔλαμπε ἀχνό Μποῆμ Ντόπ. ζωγραφ. 46 || Ποιήμ.

Νὰ ἰδῶ τὸ μαῦρο τ' ὄρφανὸ ἀχνό καὶ πεινασμένον

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,48

Ἀχνό τὸ πρόσωπο καὶ τὰ μαλλιά

ξήπλεγα σέρονται ἔς τὴν τραχηλῖα

αὐτόθ. 2,54

Ἦταν ἀχνός ἔς τὸ θῶρι του, ἔς τὴν ὀψι ἀσβολωμένος

ΛΜαβίλ. Ἔργα 90. 2) Ὡχρός, θολός πολλαχ. : Ἀχνα βασιλεμένα μάτια (Νουμάς 10,437). 3) Ὡχρός, ἀδύνατος πολλαχ. : Ἀχνα χέρια. 3) Συγκεκινημένος, κατηφής Ἡπ.

Θράκ. (Αἰν.) 4) Ἀσθμαίνων, κατάκοπος Ἡπ. (Ἰωάνν.) : Τοῦ λάφ' τριχᾶτου καὶ οὐχνὸ ἐρχονταν κ'εῖ ποῦ ἦταν οἱ ἀνθρώπ' (ἐκ διηγ.)

ἀχνοσβῶ ΚΠαλαμ. Πεντασύλλ. 81 ΦΠανᾶ Λυρικ. 219.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀχνα καὶ τοῦ ρ. σβῶ, δι' ὁ ἰδ. σβήνω.

Σβήνω βραδέως : Ποίημ.

Εἰς τοῦ ἡλίου τὴ λαμπράδα δλα τ' ἄστρα ν' ἀχνοσβοῦνε
ΦΠανᾶς ἔνθ' ἄν. Συνών. σιγοσβήνω.

ἀχνοσκοτάδι τό, Λεξ. Δημητρ. ἀχνοσκοτάδο Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχνός καὶ τοῦ οὐσ. σκοτάδι.

Σκότος ἀχνόν, ἦτοι μέτριον, οὐχὶ βαθύ. Συνών. μει-
σοσκοτάδο.

ἀχνοσύννεφο τό, ΠΝιρβάν. Θέατρ. 1,14 ἀχνοσύν-
νεφο ΚΠαλαμ. Βωμ.³ 58.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀχνός καὶ σύννεφο.

Νέφος ἀραιὸν ὡς ὀμίχλη: Τὸ φεγγάρι τὸ χλομὸ θενὰ
μαζεῦη τοὺς ἀχνούς... καὶ θὰ μοῦ φαίνη μὲ ἀσημένια φο-
ρεσιὰ σὰν τ' ἀχνοσύννεφα ΠΝιρβάν. ἔνθ' ἄν. || Ποίημ.

Κὶ ἀπάνω 'ς τ' ἀχνοσύννεφο μπορεῖ κανεὶς νὰ πλάσῃ
τ' ἄγαλμα ποῦ σκαλίζει το 'ς τὸ μάρμαρ' ὁ τεχνίτης
ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

ἀχνότιστος ἐπιθ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χνοτιστός < χνο-
τίζω.

1) Ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς ἐπαφὴν μὲ χνότα σύννηθ: Ἀχνό-
τιστο ποτήρι. 2) Ὁ μὴ ἀπόζων, ἐπὶ κρέατος ἢ θηρά-
ματος Θήρ.

ἀχνότρεμος ἐπιθ. Τυπάλδ. Ποίημ. 101 ΣΣκίπη Τρό-
παια 58.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχνός καὶ τοῦ ρ. τρέμω.

Ὁ λεπτὸς καὶ τρέμων: Ποίημ.

Εἶδα συχνὰ τὴ μάνα μου ἐμπρός μου νὰ προβάλλῃ
καὶ νὰ μ' ἀνοίγῃ ἀχνότρεμη τὴ σπλαχνικὴν ἀγκάλη
ΙΤυπάλδ. ἔνθ' ἄν.

Ρίχνω τὰ μάτια μου 'ς τ' ἀστέρια

κ' ἐκεῖνα ἀχνότρεμα φωτίζουνε

ἄσβεστα αἰώνια νεκροκέρια

ΣΣκίπης ἔνθ' ἄν.

ἀχνοτρέμω Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀχνὰ καὶ τοῦ ρ. τρέμω.

Ὑποτρέμω ἔνθ' ἄν.: Τὸ λυχνάρι ἀχνοτρέμει Λεξ. Δη-
μητρ. Συνών. τρεμοσβήνω.

ἀχνοτύρι τό, ἀμάρτ. ἀγνωτύρι Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀχνὰ (II) καὶ τυρί.

Τυρὸς κατασκευαζόμενος ἄνευ πυτίας ἐκ γάλακτος
ἀμελγομένου εὐθύς μετὰ τὸν τοκετόν.

ἀχνούδα ἡ, Πελοπν. (Μεσσ.) ἀγνούδα Πελοπν.
(Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχνη καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦδα.

Λεπτὸν καὶ καθαρὸν ἄλευρον. Συνών. ἀχνη 4.

ἀχνούδιαστος ἐπιθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χνουδιαστός <
χνουδιάζω.

Ὁ μὴ ἔχων χνοῦν. Συνών. ἀχνούδωτος 1.

ἀχνούδωτος ἐπιθ. σύννηθ. ἀχνούδουτους πολλαχ.
βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. χνούδωτος.

1) Ἀχνούδιαστος, ὁ ἰδ., σύννηθ. 2) Ἐκεῖνος εἰς
τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποῖου δὲν ἀνεφύη χνοῦς τῆς ἡβῆς
σύννηθ.: Ἀγῶρι-παλληκάρι ἀχνούδωτο. Ἀχνούδωτα μάγουλα
-χσίλη.

ἀχνούλλης ἐπιθ. πολλαχ.

Ὑποκορ. τοῦ ἐπιθ. ἀχνός διὰ τῆς καταλ. -οῦλλης.

Ὁ ὀλίγον τι ὠχρός: Εἶναι λίγο ἀχνούλλης. Συνών. ἀ-
χνούτσικος.

ἀχνούπας ὁ, Λῆμν. ἀχούνουπας Κεφαλλ. ἀχού-
μ'πας Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀχνούπι < *ἀχνωπός < ἀχνη.

1) Ὁ ἀθήρ τοῦ στάχους Κεφαλλ. Συνών. ἀγὰνα
(I) 1, ἄγανο 1, ἀθέρας Α 1. 2) Τὸ κέλυφος τοῦ κόκ-
κου τοῦ σίτου Κεφαλλ.: Ἐκόδεψα νὰ πνιγῶ, γιατί ἐδῆκε
ἕνας ἀχούνουπας 'ς τὸ λαιμό μου Κεφαλλ. 3) Τὸ μετὰ
τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ραγῶν ἀπομένον μέρος τῆς σταφυλῆς
Κεφαλλ. Συνών. ἀχάνι 2, τσάμπουρο. 4) Μικρὸν
ἄχυρον τοῦ στάχους τῆς ἀγρώστιδος Ἰμβρ. Λῆμν.

ἀχνούρα ἡ, Πελοπν. (Παππούλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχνα καὶ τῆς καταλ. -οῦρα.

Ἀτμός: Ἀπὸ τὴν πολλὴ φωτιά τὸ φαεῖ βγάνει ἀχνούρα.
Ἀπὸ τὴν κάψα βγάνει ὁ τόπος ἀχνούρα. Συνών. ἄμπου-
ρος, ἀχνός (II) 1.

ἀχνούτσικος ἐπιθ. Κεφαλλ. κ.ά.

Ὑποκορ. τοῦ ἐπιθ. ἀχνός διὰ τῆς καταλ. -οὔτσικος.

Ἀχνούλλης, ὁ ἰδ.

ἀχνοφαίνομαι, ἰδ. ἀχνο- 3.

ἀχνόφαντος ἐπιθ. ΜΚαλαμ. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστο-
λίδ. 119 ἀχνόφαντος ΜΦιλήντ. Θρῦλ. 16.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχνα καὶ τοῦ ἐπιθ. φαντός.

Ἀραχνοῦφης: Ἀχνόφαντο ἀτλάζι ΜΚαλαμ. ἔνθ' ἄν.
|| Ποίημ.

Γῦρο ἀπὸ τ' ὀλοστρόγγυλο κεφάλι τὴ στολίζει...

ἀχνόφαντο, ἐφτάχρωμο σὰ δόξα ἔνα στεφάνι

ΜΦιλήντ. ἔνθ' ἄν.

ἀχνοφέγγαρο τό, ΦΠανᾶ Λυρικ. 193 καὶ 423.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχνός καὶ τοῦ οὐσ. φεγγάρι.

1) Τὸ ἀχνὸ φεγγάρι: Ποίημ.

Τὸ ἀχνοφέγγαρο ποῦ αἰώνια σκορπίζει

τὸ φῶς του τὸ φιλόστοργο 'ς τῆς γῆς τὴν ἀγκαλᾶ

ἔνθ' ἄν. 423. 2) Τὸ ἀσθενὲς φῶς τῆς σελήνης: Ποίημ.

Κὶ ὅταν μὲ τ' ἀχνοφέγγαρο πετᾷς σὰν περιστέρι
ἔνθ' ἄν. 193.

ἀχνόφεγγο τό, ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι κι ἀντίλογ. 71.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχνός καὶ τοῦ οὐσ. φέγγος.

Ἀμυδρὸν φῶς: Μπαίνοντας μὲν αὐγὴν, ἀχνόφεγγο, ἦρε
'ς τὴν ἐκκλησιὰ πεσμένη ἀπάνου 'ς τὸ πλακόστρωτο ἄλλη μὲ
γυναῖκα. Συνών. ἀχνόφωτο.

ἀχνόφεγγος ἐπιθ. ΚΣκόκου Διηγ. 33.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχνός καὶ τοῦ οὐσ. φέγγος.

Λεπτός, λεπτοφυής: Ἀχνόφεγγες πεταλοῦδες.

ἀχνοφέγγω πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀχνὰ καὶ τοῦ ρ. φέγγω.

Φέγγω ἀμυδρῶς: Ἀχνοφέγγουνε τ' ἀστέρια.

ἀχνόφωτο τό, ΓΞενοπ. Τρίμορφ. γυν.³ 221.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχνός καὶ τοῦ οὐσ. φῶς.

Ἀχνόφεγγο, ὁ ἰδ.: Ἀλλὰ ποτὲ ἡ γαλήνη καὶ τὸ ἡμερο
τ' ἀχνόφωτο τῆς ὥρας δὲ μπηκαν βαθύτερα 'ς τὴν ψυχὴ τῆς
Νίτας.

ἀχνόφωτος ἐπιθ. ΚΠαλαμ. Τραγούδ. πατρ. 55
ΑΠροβελ. Ποίημ. 119.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχνός καὶ τοῦ οὐσ. φῶς.

Ὁ ἔχων ἀσθενὲς φῶς πολλαχ.: Ποίημ.

Καὶ λάμπουνε τὰ μάτια της 'ς τ' ἀχνόφωτα σκοτάδια
ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

Κὶ ὁ ἡλῖος παίζει σιγανὰ | μὲ τοῖς ἀχνόφωτες λαμπάδες
ΑΠροβελ. ἔνθ' ἄν.

